

65-летию Великой Победы посвящается...

Ми живемо щасливо на великій землі і маємо пам'ятати тих, кому ми цим зобов'язані.

Навесні 1944 року, після довгих боїв з німцями, було вирішено переправити через річку

ПОДВИГ ОЛЬШАНЦІВ

десант, щоб відбити у ворога порт. Десантники переправилися через річку на семи рибальських човнах, зайняли оборону. Після довгих боїв десантники на чолі з старшим лейтенантом Костянтином Ольшанським виконали завдання і знищили багато ворогів. Більшість десантників загинула під час сильних ворожих атак із застосуванням артилерії, танків і вогнеметів.

Ці люди виконали свій обов'язок з честю. Вони захищали свою Батьківщину, Родину, дітей і жертвували своїм життям заради гарного, мирного майбутнього. Ми повинні поважати цих людей, бо вони подарували нам наше життя, як мати. Багатьом солдатам того часу ми вже не можемо подарувати квіти, ордени й тощо. Проте ми можемо подарувати свою любов, повагу і пам'ять.

Вічна Вам пам'ять, герої Великої Вітчизняної війни!

*Биченко Олексій,
учень 7Г класу*

ВІЙНА У ПАМ'ЯТІ МОЄЇ РОДИНИ

Війна... Велика Вітчизняна війна... Цей час залишив відбиток на кожній родині радянського союзу. Одна з них – моя родина.

Моєму діду Андрію було 11 коли почалася війна. Пішов воювати дідусь у 13 (офіційно), але ще на початку війни він із найкращими друзями потайком розповсюджували на Вознесенську листівки зі закликами не здаватися фашистам. Це було дуже ризиковано, та на диво, вони жодного разу не попалися. Так вони діяли 2 роки, а у 13 (майже 14) дідусь вступив до партизанів і ринувся у бій коли визволяли Миколаїв і область. Потому дід

Андрій з іншими солдатами вирушив до Берліну. Тут вони боролися до останнього і перемогли. І хоч дідусь нещодавно помер (рік назад), пам'ять про нього завжди буде у наших серцях, а його медалі «За відвагу» будемо берегти вічно...

Зараз ми відмітили 65-річницю перемоги, а й досі ми з болем і жалем передивляємось старі і нові фільми про війну, досі святкуємо перемогу так наче це було вчора. А головне - не забуваємо і піклуємось про ветеранів, і пам'ятаємо героїв та простих солдатів... Не забувайте тих, хто подарував нам чисте небо, вільну землю і мир!

*Ботнаренко Настя,
учениця 7Б класу*

ПОДВИГ ЛЕГЕНДАРНОГО ДЕСАНТУ В МОЇЙ ПАМ'ЯТІ

Широкі лани і степи, високі лісосмуги й глибокі українські річки – все це безпомічно палало у вогні горя, плачу і смертей. Хоча «безпомічно» - так сказати не можна. Мужні солдати тих часів, що ввійшли до Червоної армії, безстрашно боролися не на життя, а на смерть, закриваючи собою безпомічних.

Нажаль, не минула Велика Вітчизняна війна і Миколаїв. Ще на початку німецько-фашистського загарблення, у 1941 році прийшли страшні події. Саме тоді, 28 березня, за наказом генерала Гречкіна було висаджено героїчний десант з 68 чоловік. Вони під кулями фашистів пропливли 15 км Південним Бугом – важливим валом, який вороги намагалися утримати на довгий час. Герої – десантники спочатку підійшло до елеватору, але він виявився замінованим. Тоді вони подалися до міської контори. Ранком наступного дня німці почали наступ. Але не в їх силах було зламати шалений опір наших героїв. Вони пережили безліч атак, та виконали своє завдання – стримали натиск ворога до приходу частини Радянської армії Командиром цього загону був Костянтин

Ольшанський. Саме його Ольшанці врятували миколаївський порт і взагалі все місто.

Який же це глибоко патріотичний вчинок! Поставити себе під кулі заради навіть не рідного їм міста. Цей десант – приклад виявлення найвищої відваги, патріотизму і, можна сказати, жалю та милосердя. Недарма на центральній вулиці Миколаєва над братською могилою Ольшанців непорушно стоїть величезний монумент нашим захисникам. Кожен із них удостоєний звання Героя Радянського Союзу, більшість – посмертно. Ми, миколаївці, маємо безмежно дякувати Ольшанцям і берегти їх у пам'яті. Бо ми живемо тільки завдяки їм.

Мельник Вероніка, учениця 7В класу

Л
И
Т
Е
Р
А
Т
У
Р
Н
А
Я
С
Т
Р
А
Н
И
Ч
К
А